

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET PETROVIĆ protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 63093/16)

PRESUDA

STRASBOURG

10. prosinca 2020.

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Petrović protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u odboru u sastavu:

Alena Poláčková, *predsjednica*,

Gilberto Felici,

Raffaele Sabato, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir:

zahtjev (br. 63093/16) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Predrag Petrović („podnositelj zahtjeva“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“) dana 22. listopada 2016.;

odluku da se Vladu Republike Hrvatske („Vlada“) obavijesti o prigovoru u pogledu nemogućnosti podnositelja zahtjeva da ispita svjedoka u kaznenom postupku koji se vodio protiv njega, a da se ostatak zahtjeva odbaci kao nedopušten;

očitovanja stranaka;

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 17. studenoga 2020. godine,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena na navedeni datum:

UVOD

1. Ovaj predmet odnosi se na žurni prekršajni postupak u kojem je podnositelj zahtjeva proglašen krivim za prometni prekršaj na temelju iskaza svjedoka koji je dao iskaz na sudu bez nazočnosti obrane.

ČINJENICE

2. Podnositelj zahtjeva rođen je 1971. godine i živi u Viškovu. Podnositelja zahtjeva zastupala je gđa S. Vizjak, odvjetnica iz Viškova.

3. Vladu je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

4. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi.

5. Dana 29. prosinca 2013. podnositelju zahtjeva, dok se vozio kroz raskrižje dviju ulica u blizini svoje kuće, policijski službenik D.I. svjetlosnom je palicom s oznakom „Stop policija!“ signalizirao da zaustavi automobil uz desnu stranu ceste. Umjesto toga, podnositelj zahtjeva počeo je skretati lijevo prema drugoj ulici. Policijski službenik ponovno mu je izdao naredbu da zaustavi automobil uz desnu stranu ceste. Podnositelj zahtjeva nije se zaustavio, već je povećao brzinu i nastavio voziti. Ubrzo nakon toga policija je utvrdila identitet vozača te je otišla do njegove adrese stanovanja gdje mu je uručila obavijest o počinjenom prometnom prekršaju. Podnositelj je odbio potpisati taj dokument.

6. Dana 14. siječnja 2014. Policijska uprava Primorsko-goranska, Postaja prometne policije Rijeka (dalje u tekstu: „policija“) izdala je obvezni

prekršajni nalog u kojem je navedeno da je podnositelj zahtjeva počinio prekršaj postupanja suprotno naredbi policije da zaustavi automobil iz članka 32. Zakona o sigurnosti prometa na cestama (vidi stavak 24 ove presude), te mu je naložila da plati novčanu kaznu u iznosu od 3.000,00 hrvatskih kuna i izrekla zaštitnu mjeru zabrane upravljanja motornim vozilom u trajanju od šest mjeseci. U činjeničnom opisu, koji je bio ispisan na obrascu, navedeno je da je prekršaj utvrđen na temelju neposrednih opažanja policijskog službenika D.I.-a, koji je podnio izvješće o tom prekršaju.

7. Dana 28. siječnja 2014. podnositelj zahtjeva podnio je prigovor protiv obveznog prekršajnog naloga pred Prekršajnim sudom u Rijeci, osporavajući počinjenje prekršaja i tražeći da mu se omogući da bude saslušan u postupku. Tvrdio je da je tijekom događaja vidio policijskog službenika, koji mu je svjetlosnom palicom signalizirao da zaustavi automobil uz desnu stranu ceste. Međutim, nakon što je počeo skretati desno kako bi postupio u skladu s naredbom policijskog službenika, isti mu je policijski službenik dao drugu naredbu, pokazujući mu svjetlosnom palicom da skrene lijevo. Policijski je službenik još jednom ponovio istu naredbu. Prema tome, postupio je u skladu s danom naredbom i skrenuo je lijevo prema svojem susjedstvu te je nastavio voziti dok nije došao do svoje kuće. Nakon toga, dva policijska službenika došla su do njegove kuće i obavijestila ga da je počinio prekršaj postupanja suprotno naredbi policije da zaustavi automobil. Zatražili su i da se podvrgne alkotestiranju. Jedan od tih policijskih službenika predstavio se kao D.I. Podnositelj zahtjeva nadalje je tvrdio da nije točno da je tom prilikom vozio brzinom većom od dopuštene ili da je bježao od policije jer, kao pravnik, nikad nije postupio suprotno naredbama ovlaštenih osoba i znao je da policija na tom području često kontrolira promet te je vozio sporo.

8. Na temelju prigovora podnositelja zahtjeva protiv obveznog prekršajnog naloga, pokrenut je žurni prekršajni postupak pred Prekršajnim sudom u Rijeci.

9. Dana 29. travnja 2014. podnositelj zahtjeva saslušan je pred sucem Prekršajnog suda u Rijeci u nazočnosti svoje braniteljice. Opovrgnuo je optužbe koje su mu stavljene na teret i ponovio je svoju verziju događaja (vidi stavak 7. ove presude). Podnositelj zahtjeva predložio je sucu da mu se omogući ispitivanje policijskog službenika D.I.-a.

10. Raspravni sud pozvao je D.I.-a da pristupi sudu u svojstvu svjedoka. Međutim, sljedeća tri ročišta, zakazana za 3. lipnja i 8. srpnja 2014. te 4. ožujka 2015. godine, odgođena su jer D.I. nije pristupio ročištima unatoč urednom dostavljenim pozivima. Podnositelj zahtjeva i njegova braniteljica uredno su pristupili tim ročištima.

11. Dana 9. lipnja 2014. braniteljica podnositelja zahtjeva dostavila je podnesak kojim je osporila činjenično stanje predmeta. Konkretno, ponovila je da podnositelj zahtjeva nije povećao brzinu, s obzirom na to da to čak nije bilo moguće zbog konfiguracije raskrižja. Osim toga, raskrižje nije bilo prikladno mjesto za policijskog službenika da ondje obavlja nadzor nad

vozilima i izdaje naredbe vozačima, jer je ono u danim okolnostima očito dovelo do nejasnoće o tome kako je točno podnositelj zahtjeva trebao postupiti.

12. Dana 2. travnja 2015. raspravni sudac izdao je dovedbeni nalog u odnosu na D.I.-a te je naložio Policijskoj upravi u Rijeci da ga dovede na sljedeće ročište, zakazano za 14. svibnja 2015. godine.

13. Dana 11. svibnja 2015. policija je obavijestila raspravni sud da ne može izvršiti nalog jer je D.I. premješten u drugu policijsku upravu u Slavanskom Brodu, koja je udaljena približno 350 km od Rijeke. Na sljedećem ročištu raspravni je sudac o toj činjenici obavijestio podnositelja zahtjeva i njegovu braniteljicu.

14. Dana 21. svibnja 2015. braniteljica podnositelja zahtjeva dostavila je sudu podnesak, u kojem je navela da bi podnositelju trebala biti pružena prilika ispitati D.I.-a. Napomenula je da bi, ako raspravni sud zatraži ispitivanje D.I.-a zamolbenim putem pred drugim prekršajnim sudom, to dovelo do povrede načela kontradiktornosti postupka i podnositeljeva prava na ispitivanje tog svjedoka.

15. Dana 27. svibnja 2015. raspravni je sud proslijedio spis Prekršajnom sudu u Slavanskom Brodu, tražeći da ispita D.I.-a u svojstvu svjedoka. Podnositelj zahtjeva i njegova braniteljica nisu bili obaviješteni o toj zamolbi.

16. Dana 23. rujna 2015. D.I. je ispitan pred Prekršajnim sudom u Slavanskom Brodu. Podnositelj zahtjeva i njegova braniteljica nisu bili obaviješteni o tom ročištu. D.I. je naveo da se sjeća predmetnog događaja jer mu je podnositelj zahtjeva rekao da je on pravnik. Nadalje je naveo da podnositelj zahtjeva nije postupio po naredbi da se zaustavi s desne strane ceste. Umjesto toga, prvo je usporio, a zatim povećao brzinu. Policija ga je pronašla putem registracije njegova motornog vozila.

17. Na sljedećem ročištu, održanom 11. studenoga 2015. godine, raspravni je sudac pročitao iskaz svjedoka D.I.-a (vidi stavak 16 ove presude). Braniteljica podnositelja zahtjeva osporila je iskaz D.I.-a, navodeći da je pribavljen u suprotnosti s pravima obrane podnositelja zahtjeva te je predložila da se podnositelju omogući suočavanje s D.I.-om.

18. Dana 28. siječnja 2016. raspravni sud proglasio je podnositelja zahtjeva krivim za postupanje suprotno naredbi policije, izrekao mu je novčanu kaznu u iznosu od 3.000,00 kuna te mu je naložio platiti troškove i izdatke postupka u iznosu od 300,00 kuna.

19. Sud je u obrazloženju naveo da se braniteljica podnositelja zahtjeva usprotivila ispitivanju D.I.-a pred drugim sudom, tvrdeći da bi to dovelo do povrede podnositeljeva prava na kontradiktorni postupak. Sud je naveo i da je odbio prijedlog podnositelja za suočavanje s D.I.-om jer je činjenično stanje predmeta bilo dovoljno utvrđeno na temelju izvedenih dokaza. Sud je obrazloženje u cijelosti temeljio na iskazu D.I.-a, navodeći da je prekršaj utvrđen na temelju njegova neposrednog opažanja i da ništa nije upućivalo na nevjerodostojnost njegova iskaza.

20. Žalba podnositelja zahtjeva protiv prvostupanjske presude proglašena je nedopuštenom 15. veljače 2016. godine jer nije bila dopuštena protiv presude donesene u žurnom postupku. To je rješenje nadalje potvrdio Visoki prekršajni sud dana 16. ožujka 2016.

21. Podnositelj zahtjeva zatim je podnio ustavnu tužbu protiv prvostupanjske presude, prigovarajući, *inter alia*, da mu je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje kao i prava obrane.

22. Dana 7. travnja 2016. Ustavni sud Republike Hrvatske proglasio je njegovu ustavnu tužbu nedopuštenom kao očigledno neosnovanu, smatrajući da u predmetu nije otvoreno nikakvo ustavnopravno pitanje o kojem bi Ustavni sud odlučivao.

MJERODAVNI PRAVNI OKVIR

23. Mjerodavne odredbe Prekršajnog zakona (Narodne novine br. 107/2007, s daljnjim izmjenama i dopunama) izložene su u predmetu *Marčan protiv Hrvatske* (br. 40820/12, stavci 21. - 22., 10. srpnja 2014.). Članak 173. tog Zakona glasi kako slijedi:

Članak 173. stavak 2.

„Svjedoka i vještaka koji ne boravi i nema prebivalište na području suda koji vodi postupak može se i zamolbenim putem ispitati pred sudom gdje svjedok ili vještak boravi ili ima prebivalište.“

24. Člankom 32. Zakona o sigurnosti prometa na cestama (Narodne novine br. 67/2008, s daljnjim izmjenama i dopunama) predviđeno je da sudionici u prometu moraju postupati po zahtjevima izraženim pomoću znakova ili po naredbama policijskih službenika ili drugih ovlaštenih osoba koje nadziru i upravljaju prometom na cestama. Novčana kazna u iznosu od 3.000,00 do 7.000,00 kuna može se izreći vozaču motornog vozila ako postupi suprotno zahtjevu izraženom pomoću znaka ili naredbi policijskog službenika ili druge ovlaštene osobe.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. I STAVKA 3. TOČKE (D) KONVENCIJE

25. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je suđenje bilo nepošteno jer nije mogao ispitati jedinog svjedoka optužbe. Pozvao se na članak 6. stavak 1. i stavak 3. točku (d) Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

„... u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega, svatko ima pravo da ... sud pravično i javno ... ispita njegov slučaj...“

...

3. Svatko optužen za kazneno djelo ima najmanje sljedeća prava:

...

(d) da ispituje ili daje ispitati svjedoke optužbe i da se osigura prisustvo i ispitivanje svjedoka obrane pod istim uvjetima kao i svjedoka optužbe ...“

A. Dopuštenost

26. Sud primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

27. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da mu je bila uskraćena mogućnost da ispita jedinog svjedoka u svom predmetu. Iskaz policijskog službenika D.I.-a trebao je biti dan u kontradiktornom postupku, u kojem bi on mogao ispitati svjedoka. Iako je izričito predložio da mu se omogući ispitivanje tog svjedoka, raspravni sud zatražio je ispitivanje zamolbenim putem pred drugim sudom, pred kojim je taj svjedok ispitan bez nazočnosti obrane. Ni podnositelj zahtjeva ni njegova braniteljica nisu bili obaviješteni o tome da će D.I. biti ispitan pred drugim sudom, niti su obaviješteni o datumu, vremenu ili mjestu tog ispitivanja. Tijekom cijelog postupka podnositelj zahtjeva nije imao nijednu priliku ispitati navedenog svjedoka te mu je slijedom toga uskraćena učinkovita mogućnost osporavanja vjerodostojnosti iskaza D.I.-a, osobito imajući u vidu činjenicu da se potonji nije očitovao o brojnim relevantnim okolnostima događaja koje su izložene u obrani podnositelja zahtjeva, kao što je okolnost da je podnositelju zahtjeva navodno izdao druge prometne naredbe ili činjenica da na tom raskrižju nije bilo moguće povećati brzinu automobila.

28. Podnositelj zahtjeva nadalje je tvrdio da nije bilo opravdanih razloga da se D.I.-a ne ispita pred Prekršajnim sudom u Rijeci. Dolazak D.I.-a u Rijeku ne bi za sobom povlačio nikakve poteškoće ili nepotrebno odlaganje postupka, osobito uzimajući u obzir činjenicu da je raspravni sud već odgodio niz ročišta zbog njegova nepristupanja bez ikakvog opravdanog razloga. Eventualni putni troškovi svjedoka u iznosu od približno 30,00 eura nisu mogli biti prihvatljiv razlog da se obrani ne omogući ispitivanje jedinog i ključnog svjedoka protiv podnositelja zahtjeva. Konačno, podnositelj zahtjeva naglasio je da je novčana kazna koja mu je izrečena odgovarala polovici njegove mjesečne plaće i da su optužbe protiv njega ozbiljno utjecale na njegov život, s obzirom na to da je on pravnik zaposlen u lokalnoj općini.

29. Vlada je napomenula da je u ovom predmetu riječ o prometnom prekršaju koji se ne nalazi u tradicionalnoj kategoriji kaznenog prava za koje se jamstva iz kaznenog aspekta članka 6. Konvencije primjenjuju u

najstrožem obliku. Dakle, kao što je Sud utvrdio u predmetu *Marčan protiv Hrvatske* (gore citiran), prekršajni postupak protiv podnositelja zahtjeva nije zahtijevao primjenu snažnijih jamstava iz kaznenog aspekta članka 6. Konvencije. Nadalje, podnositelj zahtjeva imao je priliku osporiti optužbe koje su mu stavljene na teret, iznijeti sve relevantne tvrdnje obrane i zatražiti da bude saslušan pred nadležnim sudom.

30. U pogledu ispitivanja D.I.-a, Vlada je naglasila da je raspravni sud iskoristio mogućnost ispitivanja zamolbenim putem pred drugim sudom, tražeći od tog suda da ispita D.I.-a, s obzirom na to da je bio svjestan udaljenosti od 350 km između boravišta navedenog svjedoka i raspravnog suda u Rijeci, kao i činjenice da taj svjedok već tri puta nije pristupio raspravnom sudu. Ustrajanje na ispitivanju D.I.-a pred Prekršajnim sudom u Rijeci prouzročilo bi daljnja odlaganja postupka i nepotrebne troškove u iznosu od najmanje 60,00 eura, što je bilo nerazmjerno ukupnim troškovima žurnog prekršajnog postupka od približno 40,00 eura. Isto tako, podnositelj zahtjeva samo je predložio suočavanje s D.I.-om, ali nije objasnio razloge za svoj prijedlog. Stoga su postojali dostatni razlozi za ispitivanje D.I.-a pred drugim sudom bez nazočnosti tužiteljstva i obrane. Obrana je imala priliku staviti primjedbe na iskaz D.I.-a nakon što je raspravni sudac pročitao taj iskaz, a u svakom slučaju taj iskaz nije bio jedini ili odlučujući dokaz na kojem se temeljila osuda podnositelja zahtjeva.

2. Ocjena Suda

31. Opća načela o prihvaćanju neprovjerenih inkriminirajućih iskaza svjedoka u kaznenom postupku sažeta su u predmetima *Al-Khawaja i Tahery protiv Ujedinjenog Kraljevstva* ([VV], br. 26766/05 i 22228/06, ECHR 2011) i *Schatschaschwili protiv Njemačke* ([VV], br. 9154/10, stavci 100. - 131., ECHR 2015).

32. Sud na početku naglašava da, iako je kazneni aspekt članka 6. primjenjiv u ovom predmetu, prometni prekršaj za koji je podnositelj zahtjeva osuđen ne spada kao takav u tradicionalne kategorije kaznenog prava za koje se jamstva iz kaznenog aspekta članka 6. primjenjuju u najstrožem obliku (vidi, među drugim izvorima prava, gore citirani predmet *Marčan*, stavak 37., s daljnjim referencama).

33. U predmetu *Marčan* (gore citiran, stavci 40. - 41.), Sud je utvrdio da nema elemenata zbog kojih bi mogao zaključiti da je sustav žurnih prekršajnih postupaka, u kojem je odluka o potrebi održavanja usmene rasprave ili provođenja određenih procesnih radnji uz mogućnost sudjelovanja stranaka ostavljena sucu, sam po sebi nespojiv s jamstvima sadržanima u članku 6. Međutim, u svakom je pojedinom slučaju potrebno ispitati jesu li, u konkretnim okolnostima predmeta, diskrecijske ovlasti domaćih sudova u pogledu vođenja žurnog prekršajnog postupka bile izvršene na način spojiv s pretpostavkama članka 6.

34. U ovom je predmetu podnositelj zahtjeva proglašen krivim za nepostupanje prema policijskoj naredbi koju je izdao policijski službenik D.I. Prema tome, D.I.-ov opis događaja predstavljao je jedini, a time i odlučujući dokaz na temelju kojeg su nacionalni sudovi utvrdili krivnju podnositelja zahtjeva s obzirom na to da nijedan drugi svjedok nije dao iskaz pred sudom niti su bilo koji daljnji dokazi prikupljeni nekom objektivnom metodom.

35. Podnositelj zahtjeva izričito je osporio vjerodostojnost opažanja D.I.-a, detaljno osporavajući činjenično stanje predmeta i materijalna obilježja prekršaja i u svojim pisanim podnescima i u svojoj obrani pred sudom (vidi stavke 7, 9 i 11 ove presude). Podnio je prijedlog raspravnom sudu, tražeći da pozove i ispita policijskog službenika D.I.-a, i njegov je prijedlog prihvaćen. Štoviše, izričito se usprotivio ispitivanju tog svjedoka pred drugim sudom, tvrdeći da bi mu time bilo onemogućeno ispitivanje tog ključnog svjedoka. U tim okolnostima, Sud smatra da se ovaj predmet razlikuje od predmeta *Marčan* (gore citiran, stavci 44. i 46.), u kojem su tvrdnje podnositelja zahtjeva tijekom postupka pred domaćim sudovima bile općenite naravi. Razlikuje se i od predmeta *Bojić protiv Hrvatske* ((odl.), br. 48134/15, stavci 27. - 28., 12. lipnja 2018.), u kojem podnositeljica zahtjeva nikada nije predložila da se policijski službenik koji je svjedočio prekršaju za koji je bila optužena saslušati u svojstvu svjedoka u predmetu.

36. U pogledu načina na koji je dan iskaz D.I.-a, u spisu nema nikakvih naznaka da je on ikada iznio bilo kakve razloge zbog kojih bi bio spriječen pristupiti Prekršajnom sudu u Rijeci ili da je zatražio da bude ispitan pred Prekršajnim sudom u Slavonskom Brodu. Isto tako, raspravni sud nije se pozvao ni na kakvo relevantno opravdanje zašto taj svjedok ne bi svjedočio pred tim sudom u nazočnosti obrane. Prema mišljenju Suda, činjenica da je policijski službenik D.I. boravio u drugom gradu i činjenica da bi ustrajanje na njegovu pristupanju raspravnom sudu prouzročilo dodatne troškove u iznosu od približno 60,00 eura ne mogu opravdati propust da se podnositelju zahtjeva omogući suočavanje s jedinim svjedokom u njegovu predmetu, te unakrsno ispitivanje tog svjedoka, a čiji je iskaz bio od presudnog značaja za njegovu osudu (usporedi predmet *Mesesnel protiv Slovenije*, br. 22163/08, stavak 39., 28. veljače 2013.).

37. Sud nadalje napominje da, iako ni podnositelj zahtjeva ni njegova braniteljica nisu imali mogućnost ispitati D.I.-a ni u kojoj fazi postupka, u prvostupanjskoj presudi nema nikakvih naznaka da je raspravni sud pristupio iskazu D.I.-a s bilo kakvim posebnim oprezom ili da je činjenica da je taj svjedok saslušan bez nazočnosti obrane potaknula sud da prida manju težinu njegovu iskazu (usporedi, primjerice, gore citirani predmet *Al-Khawaja i Tahery*, stavak 157.; *Bobes protiv Rumunjske*, br. 29752/05, stavak 46., 9. srpnja 2013.; i *Paić protiv Hrvatske*, br. 47082/12, stavak 43., 29. ožujka 2016.). Naprotiv, sud je prihvatio neprovjeren iskaz D.I.-a kao vjerodostojan i uskratio je podnositelju mogućnost da se s njim suoči,

zaključivši da je činjenično stanje predmeta bilo dovoljno utvrđeno na temelju izvedenih dokaza.

38. Nadalje, unatoč činjenici da je podnositelj zahtjeva izričito predložio da mu se omogući ispitivanje D.I.-a, ni on ni njegova braniteljica nikada nisu pozvani da sudjeluju kao stranka na ročištu zakazanom pred Prekršajnim sudom u Slavonskom Brodu, ni osobno ni putem videoveze. Nema nikakvih naznaka ni da su podnositelj zahtjeva ili njegova braniteljica ikad bili pozvani postaviti pitanja D.I.-u u pisanom obliku (vidi gore citirani predmet *Paić*, stavak 47., s ondje navedenim daljnjim referencama).

39. Iako je točno da je podnositelju zahtjeva pružena prilika da iznese vlastitu verziju događaja tijekom rasprave i da je tu mogućnost iskoristio, ta činjenica sama po sebi u svakom se slučaju ne može smatrati dovoljnim uravnotežujućim čimbenikom koji bi nadoknadio teškoće u kojima je obrana djelovala (vidi gore citirani predmet *Paić*, stavak 51.).

40. U svjetlu gore navedenog, i ispitujući poštenost postupka u cjelini, Sud napominje da raspravnom sudu nisu bili dostavljeni nikakvi dodatni inkriminirajući dokazi u pogledu prekršaja za koji je podnositelj zahtjeva proglašen krivim. Nadalje, ni podnositelju zahtjeva ni njegovoj braniteljici nije pružena prilika da se suoče s D.I.-om, unakrsno ga ispituju ili ga dadu usmeno ispitati u nazočnosti podnositelja zahtjeva u bilo kojoj fazi postupka (vidi *Necho protiv Rusije*, br. 24893/05, stavak 125., 24. siječnja 2012.; i *Vronchenko protiv Estonije*, br. 59632/09, stavak 65., 18. srpnja 2013; i usporedi predmete *Chmura protiv Poljske*, br. 18475/05, stavak 56., 3. travnja 2012.; *Gani protiv Španjolske*, br. 61800/08, stavak 48., 19. veljače 2013.; i *Aigner protiv Austrije*, br. 28328/03, stavak 41, 10. svibnja 2012.). Podnositelj zahtjeva nije mogao provjeriti istinitost i pouzdanost iskaza D.I.-a unakrsnim ispitivanjem unatoč činjenici da je taj iskaz bio jedini dokaz protiv njega (vidi gore citirani predmet *Al-Khawaja i Tahery*, stavci 162. i 165.). Prema tome, bio je osuđen na temelju dokaza u odnosu na koji su njegova prava obrane bila znatno ograničena, zbog čega je postupak u cjelini bio nepošten.

41. Sud smatra da je zbog navedenih nedostataka postupak u cjelini bio nepošten i da je stoga došlo do povrede članka 6. stavka 1. i stavka 3. točke (d) Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

42. Člankom 41. Konvencije propisano je:

PRESUDA PETROVIĆ protiv HRVATSKE

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

43. Podnositelj zahtjeva potraživao je 2.300,00 hrvatskih kuna (HRK – približno 313,00 eura (EUR)) na ime naknade materijalne štete povezane s novčanom kaznom i troškovima postupka koje je bio dužan platiti. Potraživao je i 5.000,00 eura na ime naknade nematerijalne štete.

44. Vlada je osporila ta potraživanja.

45. Sud ne može nagađati koji bi bio ishod dotičnog postupka da nije došlo do povrede Konvencije (vidi *Dvorski protiv Hrvatske* [VV], br. 25703/11, stavak 117., ECHR 2015); stoga odbacuje potraživanje na ime materijalne štete. U pogledu nematerijalne štete, procjenjujući na pravičnoj osnovi, kako to zahtijeva članak 41. Konvencije, Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje iznos od 1.500,00 eura, uz sve poreze koji bi mogli biti zaračunati.

B. Troškovi i izdaci

46. Podnositelj zahtjeva potraživao je i 4.553,00 eura na ime troškova i izdataka nastalih pred Sudom.

47. Vlada je osporila to potraživanje.

48. Prema sudskoj praksi Suda podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu troškova i izdataka samo ako je dokazano da su stvarno i nužno nastali i bili razumni glede iznosa. U ovome predmetu, uzimajući u obzir dokumente koje ima u posjedu i prethodno navedene kriterije, Sud smatra razumnim dosuditi iznos od 2.000,00 eura za troškove nastale pred Sudom.

C. Zatezna kamata

49. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je zahtjev dopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. i stavka 3. točke (d) Konvencije;
3. *Presuđuje*

PRESUDA PETROVIĆ protiv HRVATSKE

- (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba u roku od tri mjeseca isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune po tečajnoj stopi važećoj na dan namirenja:
- (i) 1.500,00 EUR (tisuću petsto eura) na ime naknade nematerijalne štete, uvećano za sve poreze koji bi mogli biti zaračunati;
 - (ii) 2.000,00 EUR (dvije tisuće eura) na ime naknade troškova i izdataka, uz sve poreze koji bi mogli biti zaračunati podnositelju zahtjeva;
- (b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja plaća obična kamata koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;

4. *Odbija* preostali dio zahtjeva podnositelja za pravednom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 10. prosinca 2020. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika suda.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Alena Poláčková
Predsjednica

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramarska 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524